

ÇAĞDAŞ DÜNYA KLASİKLERİ

JACK LONDON

Vahşetin Çağrısı

1. BASIM

 Remzi Kitabevi



JACK LONDON uluslararası ün kazanan ve yazdıklarıyla büyük bir servet edinen ilk Amerikan yazarlarından. Roman yazarı, gazeteci ve aktivist olan London 1876 yılında San Fransisco'da doğdu, 22 Kasım 1916'da 40 yaşındayken böbrek yetmezliğinden öldü (ölüm nedeniyle ilgili çeşitli rivayetler vardır).

İşçi sınıfından bir ailenin çocuğuydu. Okuldan çok, yerel kütüphanede kitap okuyarak kendini geliştirdi. 14 yaşında hayata atıldı. Türlü işlere girip çıktı, Amerika içinde ve dışında uzun, maceralı yolculuklar yaptı, hapis yattı. Giderek militan bir sosyalist oldu.

İlk kitabı *Kurt Dölü* 1900 yılında yayınlanan London, ölümüne kadar geçen 17 yıl içinde pek çok eser vermiştir.

Yapıtlarında yaşam kavgasını romantik bir bakışla anlatan London'un çoğu eserinde sert bir kapitalizm eleştirisi göze çarpar. Kitapları yabancı dillere en çok çevrilmiş ABD'li yazarlardandır.

1897'de Klondike'a altın aramaya gidenlere katılan London, *Vahşetin Çağrısı* dahil birçok kitabını bu tecrübesinden yararlanarak yazdı. İlk defa 1903 yılında *The Saturday Evening Post*'ta yayınlanan ve Jack London'ı üne kavuşturan *Vahşetin Çağrısı* nefes nefese okuyacağımız bir dünya klasığıdır.

Beyaz Diş (1906), *Demir Ökçe* (1908) ve *Martin Eden* (1909) yazarın en çok bilinen öteki kitapları arasında sayılabilir.

JACK LONDON

VAHŒETİN
ÇAĞRISI

Türkçesi
Erol Erduran



Remzi Kitabevi

VAHŞETİN ÇAĞRISI / Jack London

Bu çevirinin Türkçe yayın hakları:
© Remzi Kitabevi, 2022

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Düzeltili: Öner Ciravoglu
Kapak resmi: ArtinDigital/Shutterstock
Kapak düzeni: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2119-7

BİRİNCİ BASIM: Aralık 2022

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

İlkel Yaşama Doğru

*“Eski günlerin başıboşluğuna⁽¹⁾ duyulan özlem,
Aşındırır alışkanlıkların zincirini;
Ve dalmış olduğu derin kış uykusundan,
Yeniden uyandırır o vahşi içgüdüleri.”*

Buck gazeteleri okumadı, eğer okuyabilseydi sadece kendisi için değil Puget Sound’dan⁽²⁾ San Diego’ya kadar uzanan kıyıda yaşayan güçlü kaslı ve onları sıcak tutan uzun tüylü köpeklerin tümünün başının derde girmekte olduğunu bilirdi. Çünkü Arktik bölgelerde⁽³⁾ bilinçsizce aranıp duran insanlar sarı bir maden bulmuş, bu buluşla buharlı gemilere, nakliye şirketlerine talih kuşu konmuştu ve binlerce insan Kuzey Toprakları’na akın ediyordu. Bu insanların köpeklere ihtiyacı vardı ve güçlü kaslarıyla iş yapabilecek, tüylü kürkleriyle onları donmaktan koruyacak iri köpekler arıyorlardı.

- (1) Burada, bir yerde uzun süre kaldıktan sonra, içten gelen bir dürtüyle başka yere gitme ve yersiz yurtsuz yaşama arzusu ifade ediliyor. (ç.n.)
- (2) Puget Sound (Puget Boğazı): ABD’nin Büyük Okyanus kıyısının en kuzey noktasında, Seattle girişindeki geniş su yolu. (ç.n.)
- (3) Yer kürenin 66° 33’ enlem dairesinin kuzeyindeki kutup bölgesi. (ç.n.)

Buck güneşli Santa Clara Vadisi'ndeki büyük bir evde yaşıyordu. Buraya Yargıç Miller'in evi deniyordu. Ev yolun gerisinde, ağaçlar arasındaydı. Görülmesini yarı yarıya kapatan bu ağaçların bıraktığı boşluklardan, evin dört yanını çepeçevre dönen geniş, gölgeli bir veranda görülebiliyordu. Eve, geniş çimenlik alanın çevresinde dolanan ve dalları iç içe geçmiş uzun kavak ağaçlarının altında uzanan çakıl taşlı bir yoldan geçilerek geliniyordu. Evin arkasında daha geniş bir alana yayılmış bir yapılaşma vardı. Burada bir düzine seyis ve çırağın kaldığı büyük ahırlar, sarmaşıklarla kaplı bir dizi uşak kulübesi, düzenli bir şekilde sıralanmış bir sürü sundurma, upuzun asma çardakları, meyve bahçeleri ve böğürtlen çalılıkları yer alıyordu. Sonra da artezyen kuyusunun pompa istasyonu ve Yargıç Miller'in çocuklarının sabahları daldığı, sıcak öğleden sonraları serinlediği beton havuz.

Bu büyük malikâneye Buck hükmediyordu. Burada doğmuş ve yaşamının dört yılı burada geçmişti. Doğruydu, başka köpekler de vardı. Böylesine büyük bir yerde başka köpekler olmadan olmazdı; ama onların önemi yoktu. Bunlar kalabalık köpek kulübelerinde kalan gelip geçici köpeklerdi. Bir de küçük Japon buldoğu Toots ve tüysüz Meksika köpeği Ysabel gibi, evin gizli köşelerinde gözlerden uzak yaşayan, çok ender durumlar dışında burunlarını kapıdan dışarı bile çıkarmayan, toprağa ayak basmayan garip yaratıklar vardı. Bunların yanı sıra, bir alay elleri süpürgeli, sopalı ev hizmetçisi tarafından korunan ve onlara pencereden bakan Toots ve Ysabel'e havlayıp durarak korku salan bir grup (en az yirmi kadar) foks teriyer vardı.

Buck ise ne ev köpeği ne de kulübe köpeğiydi. O diyarın tümü ona aitti. Yüzme havuzuna dalar, Yargıç'ın çocuklarıyla ava giderdi. Yargıç'ın kızları Mollie ve Alice'in akşam geç saatlerde ve sabahın erken saatlerinde yaptıkları gezilerde onları korumak için peşlerinden gider, soğuk kış gecelerinde kütüphane odasında gürül gürül yanan şöminenin önünde Yargıç'ın ayakları dibinde yatardı. Yargıç'ın torununu sırtında taşır ya da onlarla birlikte çimenlerde yuvarlanır ve onları ahır avlusundaki çeşmeden, hatta daha ötedeki at gezdirilen yerlerden, böğürtlen çalılıklarından uzak tutar, onları korurdu. Teriyerlerin arasından azametle geçer, Toots ve Ysabel'i görmezden gelirdi. Çünkü o kraldı; Yargıç Miller'in malikânesindeki insanlar dâhil tüm sürünen, yürüyen, uçan canlıların kralı oydu.

Dev bir Senbernar⁽¹⁾ olan babası Elmo, bir zamanlar Yargıç'ın yanından hiç ayırmadığı can yoldaşı olmuştu ve Buck da babasının yerini alacak gibi görünüyordu. Annesi Shep, İskoç çoban köpeği olduğu için Buck babası kadar iri değildi—sadece altmış beş kilo geliyordu. Ama yine de bu altmış beş kilosunun ve iyi yaşamının, kendisine gösterilen genel saygının ona kazandırdığı asalet, ortalıkta bir kral gibi dolanmasına yetiyordu. Yavruluğundan bu yana geçen dört yıl boyunca olgun bir aristokrat gibi yaşamıştı; kendisiyle gurur duyuyordu ve hatta dar bir çevre içinde, kısılp kalmış taşra beyefendileri gibi biraz kendini beğenmişti. Ancak kendi-

(1) Senbernar (Fr. Saint-Bernard): İri ve güçlü bir köpek ırkı. Senbernarlar cesur ve sadık köpeklerdir. (ç.n.)

ni korumuş, şımarık bir ev köpeği olmamıştı. Avlanmaktan hoşlanması ve soyundan kaynaklanan açık hava etkinliklerinden zevk alma huyu, fazla yağlanmasını önlemiş, kaslarını güçlendirmiş ve soğuk suya olan sevgisi, soğuk suda yüzmekten hoşlananlar gibi, onun da sağlığını koruyan bir kuvvet ilacı olmuştu.

1897 sonbaharında Klondike’da sarı madenin bulunmasından sonra dünyanın her yanından insanlar Kuzey’in buz kesilmiş topraklarına akın ederken Buck’ın böyle bir yaşantısı vardı. Ancak Buck ne gazeteleri okuyabiliyor ne de bahçıvan yardımcılarında biri olan Manuel’in güvenilir biri olmadığını biliyordu. Manuel Çin piyangosu oynamayı seviyordu. Ama kumar oynarken onun yakasını bırakmayan zayıf bir yönü vardı—bir sisteme bağlanarak oynamak—ve bu da onun kaybetmesini kaçınılmaz hale getiriyordu. Çünkü bir sisteme bağlı kalarak oynamak çok para gerektiriyor ve bahçıvan yardımcılığı maaşı ise zaten bir eşin ve bir sürü çocuğun ihtiyaçlarını karşılamaya bile yeterli olmuyordu.

Manuel’in o unutulmaz ihanet gecesinde, Yargıç Kuru Üzüm Yetiştiricileri Derneği’nin toplantısında ve oğlanlar da toplanmış, kendilerini bir spor kulübü kurma konusuna kaptırmışlardı. Bahçıvan yardımcısının ve gezmeye çıkarıldığını düşünen Buck’ın meyve bahçesinden geçip gittiğini gören olmadı. Tek bir adam dışında hiç kimse onların College Park denilen ara tren istasyonuna⁽¹⁾ geldiklerini görmedi. Bu adam Manuel’le konuştu ve para şıkırtıları duyuldu.

(1) Bu ara istasyonlarda tren, eğer bir bayrak sallanırsa duruyordu. (ç.n.)

Yabancı, ters bir sesle, “Teslim etmeden önce paketi sarman gerekirdi,” deyince Manuel kalın bir ipi tasmaşının altından geçirerek Buck’ın boynuna iki kere doladı.

“İpi burktun mu, hemen soluğunu kesersin,” dedi Manuel ve yabancı olumlu bir şekilde homurdandı.

Buck boynuna bağlanan ipi uysallıkla kabul etti. Elbette bu istenmeyen bir şeydi, ama tanıdığı kişilere güvenmeyi ve kendisinden daha akıllı olanlara inanmayı öğrenmişti. Ama ipin ucu yabancı adama verilince tehditkâr bir şekilde hırıldadı. Böylece bu durumdan memnun olmadığını üstü kapalı bir şekilde bildirmiş oluyordu. Buck’ın bir şeyden memnun olmadığını ima etmesi, verdiği bir emir anlamına geliyordu. Kendine olan güveni bunun böyle olduğuna inandırmıştı onu. Ama hiç beklemediği bir şey oldu, boynundaki ip sıkıldı ve nefes alamaz oldu. Ani bir öfkeyle adamın üzerine sıçradı. Adam onu havadayken yakalayıp boynundan kavradı ve ustaca bir hareketle çevirip sırt üstü yere fırlattı. Sonra Buck dili ağzından çıkmış, kocaman göğsü çaresizce inip kalkar ve öfkeyle debelenirken ipi acımasızca sıktı. Tüm yaşamı boyunca hiç kimse ona böyle alçakça davranmamıştı ve tüm yaşamı boyunca hiç bu kadar öfkelenmemişti. Ancak gücü azaldı, gözleri donuklaştı ve bayrak sallanıp tren durdurulunca, iki adam onu yük vagonuna attılar; o hiçbir şeyin farkında değildi.

Daha sonra belli belirsiz de olsa fark ettiği ilk şey, dilinin acıdığı ve bir taşıtta sarsıla sarsıla gidiyor olduğuydu. Lokomotif düdüğünün bir geçide yaklaşırken çıkardığı tiz çığlık ona nerede olduğunu hatırlattı. Yargıç’ın arabasıyla sık sık bir yer-

lere gitmişti, ama yük vagonunda gitmek onlara benzemiyordu. Açılan gözleri kaçırılan bir kralın dizginlenemez öfkesiyle doluydu. Bunu gören adam, onun boğazına doğru bir hamle yaptı, ama Buck ondan daha hızlıydı. Dişlerini adamın eline gömüp, orada kilitledi ve bir kez daha boğazı sıkılıp soluğu kesilene kadar çeneleri gevşemedi.

Adam yaralı elini, gürültüyü duyup onlara yönelen vagon görevlisinden gizleyerek, “Evet, bir kriz nöbeti geçiriyor. Patron onu Frisco’ya⁽¹⁾ götürmemi istedi. Orada kafadan çatlak köpekleri iyileştiren bir doktor varmış.”

Aynı adam, San Francisco rıhtımındaki bir meyhanenin arkasındaki küçük salaş bir barakada yaptığı gece yolculuğunu dokunaklı bir şekilde anlatıyordu.

“Aldığımın hepsi topu topu bir ellilik,” diye homurdandı. “Nakit bin bile verseler bu işi bir daha yapmam.”

Eli kanlı bir mendille sarılıydı ve pantolonunun sağ bacağı dizden aşağı, ayak bileğine kadar yırtıktı.

“Diğer herif ne aldı?” diye sordu meyhaneci.

“Yüz . . . Zırnık bile azına razı olmadı. Bari sen bir şeyler yap.”

“Hepsi yüz elli ediyor,” diye hesapladı meyhaneci; “o da ancak bu kadar eder. Eğer o da etmezse enayiliğime doymayayım.”

Köpek hırsız kanlı mendili açıp yaralı eline baktı ve “Umarım kuduz olmam . . .” dedi.

(1) San Fransisco’nun günlük konuşma dilinde kullanılan kısa adı. (ç.n.)

Meyhaneci onu gülerek, “Hiç merak etme olmazsın. Sen bu dünyaya asılmak için gelmişsin,” diye yanıtladı ve “Gel, gitmeden önce şuna bir el ver bakalım,” diye ekledi.

Şaşkınlık içinde, dili ve canının yarısının dışarı uğradığı boğazı dayanılmaz acılar içinde olan Buck, işkencecilerine karşı çıkmak istedi. Ama onu yere yatırdılar ve pirinç tasmaını boynundan çıkarana kadar boğazını durmadan sıktılar. Tasmayı çıkarınca, boynundaki ipi de söktüler ve onu ahşap bir kafes palete⁽¹⁾ attılar.

Buck yorgun gecenin kalanını o kafes palette, öfkesini dindirmeye ve yaralanan onurunu onarmaya çalışarak geçirdi. Bütün bunların ne anlama geldiğini anlayamıyordu. Bu yabancı adamlar ondan ne istiyorlardı? Onu neden bu dar, kafese benzer yere kapatmışlardı? Nedenini bilmiyordu, ama yaklaşmakta olan, ne olduğunu anlamadığı bir belanın sıkıntısını hissediyordu. Gece birkaç kez barakanın kapısı gıcırdayarak açıldı, Buck her seferinde Yargıç ya da o değilse çocuklar gelmiştir diyerek ayağa sıçırıyordu. Ama ölgün mum ışığında gördüğü şey, hep içeri bir göz atmak için gelen meyhanecinin pörtlek yüzüydü. Ve her seferinde de Buck’ın boğazına kadar gelen sevinç dolu havlama vahşi bir hırıltıya dönüştü.

Ama meyhaneci ona hiç ilişmedi. Sabah dört adam içeri girdi ve paleti aldı. Bu hırpani kılıklı, şeytani görünümlü yaratıkların da işkenceci olduğuna karar veren Buck, paletin tahtaları arasından onlara öfkeyle saldırdı. Adamlar sadece güldü-

(1) Kafes palet: Çeşitli ürünlerin taşınmasında kullanılan, tahtaları aralıklı çakılmış sandık. (ç.n.)

ler ve onu sopayla iteklediler. Buck da hemen dişleriyle sopaya saldırdı. Ancak sonra adamların da istediğinin bu olduğunu anlayınca sopaya saldırmayı bıraktı. Ardından somurtarak yere uzandı ve paleti bir vagona yüklemelerine izin verdi. Sonra o ve içinde tutsak edildiği palet, birçok el değiştirdi. Ekspres ambarındaki memurlar onu teslim aldılar; bir yük arabasıyla taşınıp kamyona yüklendi; kamyon onu bir sürü kutu ve paketle birlikte buharlı feribota götürdü; feribot yolculuğu sonunda, yine kamyonla büyük bir demir yolu ardiyesine taşındı ve sonunda bir ekspres trenin yük vagonuna yerleştirildi.

Acı acı çığlık atan lokomotifin kuyruğuna takılan bu yük vagonu, iki gün, iki gece çekilip durdu ve iki gün, iki gece boyunca Buck ne bir şey yedi, ne de içti. Böyle öfke içindeyken ona yaklaşan ilk tren görevlilerini hırlayarak karşıladı, onlar da onu kızdırarak yanıt verdiler. Titreyerek, ağzından köpükler çıkararak onlara doğru hamle yapınca Buck'a güldüler ve onu alaya aldılar. İğrenç köpekler gibi hırladılar, havladılar, kedi gibi miyavladılar, kollarını kanat gibi çırpıp karga gibi gakladılar. Yapılanların tümünün çok aptalca şeyler olduğunu biliyordu; bu nedenle bunlar daha onur kırıcı geliyor ve öfkesi giderek daha da artıyordu. Açlığı pek umursamıyordu, ama susuzluk ona müthiş bir ıstırap veriyor ve öfkeden kan beynine sırıyordu. Bu yüzden çok gergindi, sinirleri ayaktaydı. Kötü muamele onu çileden çıkarmıştı; kuruyan, şişen boğazı ve dili öfkesini daha da azdırıyordu.

Bir şeyden çok memnundu: boynundaki ip alınmıştı. Bu ip onlara haksız bir üstünlük kazandırıyor; ama şimdi çıkarıl-

mıştı, onlara gününü gösterebilirdi. Asla bir daha boynuna ip bağlayamayacaklardı. Bu konuda kararı kesindi. İki gün boyunca yemeyip, içmeyince, bu iki gün ve iki gece boyunca öfkesi öylesine doruğa çıkmıştı ki, karşısına ilk çıkacak olanın canı fena yanacaktı. Gözleri kan çanağına bürünen Buck azgın bir canavara dönüşmüştü. Öylesine değişmişti ki, Yargıç bile onu tanıyamazdı ve tren görevlileri onu Seattle'da indirince rahat bir soluk aldılar.

Dört adam, paleti yük arabasından dikkatle indirip küçük, yüksek duvarlı bir avluya taşıdılar. Boyun kısmı iyice genişlemiş kırmızı kazaklı, iri yarı bir adam dışarı çıktı ve araba sürücüsünün evraklarını imzaladı. Buck, yeni işkencecisinin bu olduğunu tahmin ederek kafesin içinde vahşice hırladı. Adam zalimce gülümsedi ve gidip ufak bir balta ve sopa alıp geri döndü.

“Onu şimdi çıkarmayacaksın, değil mi?” diye sordu araba sürücüsü.

Adam, “Elbette çıkaracağım,” dedikten sonra baltayı palete sokup, tahtaları kanırtmaya başladı.

Paleti oraya taşıyan dört adam aniden çil yavrusu gibi kaçıştı ve gösteriyi güvenli bir yerde izlemek için yüksek duvarın tepesine tünedi.

Buck parçalanmış tahtalara doğru saldırdı, dişlerini parçalanmış tahtalara geçirerek onları koparmaya çabaladı. Balta nereye inerse, o da içerde tam karşısında oluyor; kırmızı kazaklı adam sakin bir havada onu dışarı çıkarmaya uğraşırken, o da bir an önce dışarı çıkmak için öfke içinde dişlerini gösterip hırıyordu.

Adam palette Buck'ın geçebileceği genişlikte bir yer açınca, "Haydi bakalım, görelim seni kızıl gözlü şeytan," dedi. Ve aynı anda baltayı yere bırakıp sopayı sağ eline aldı.

Ve tüyleri kabaran, ağzından köpükler çıkan, gözleri kan çanağına dönmüş olan, kendini saldırmaya hazırlayan Buck gerçekten de kızıl gözlü bir şeytana dönüşmüştü. İki gün ve gecedir bastırılan ve doruğa çıkan altmış beş kiloluk öfkesiyle dosdoğru adamın üzerine fırladı. Tam havadayken ve dişlerini adama geçirmek üzereyken onu durduran ve çenesini acı içinde kenetleyen ani bir darbe yedi. Havada dönüp sırtüstü yere düştü. Ona hayatında hiç sopa vurulmamıştı ve ne olduğunu anlamadı. Biraz havlamaya, daha çok çığlığa benzeyen ve dişlerini açığa vuran bir hırlamayla tekrar ayağa kalkıp havaya fırladı. Ve tekrar darbeyi yiyip yere yığıldı. Bu sefer darbenin sopadan geldiğini anladı, ama çılgınlığı sınır tanımıyor, gözü hiçbir şeyi görmüyordu. On, on iki kez saldırdı; her defasında sopa onu yere indirdi.

Hepsinden daha acımasız bir darbe yedikten sonra, dizleri üzerine çöktü, artık saldıramayacak kadar sersemlemişti. Gücünü yitirmiş, durduğu yerde sallanıyordu; burnundan, ağzından, kulaklarından kan geliyordu. Güzelim kürkü kanlı salyalarla kirlenmişti. Sonra adam yaklaştı ve bilerek burnuna korkunç bir darbe indirdi. Bu öyle bir acıydı ki, o ana değin yaşadığı acılar bununla kıyaslanamazdı. Neredeyse aslanlarınkine benzer bir kükremeye tekrar adamın üzerine fırladı. Ama adam sopayı sağ elinden sol eline aldı, sakın bir şekilde onu çenesinin altından yakaladı ve aşağıya ve geriye doğru bükerek çevirdi. Buck havada tam bir daire bir de

yarım daire çizdikten sonra kafası ve göğsü üzerine yere çakıldı.

Buck son bir kez daha saldırdı. Adam bilerek sona sakladığı ustaca darbesini de indirince Buck darmadağın oldu ve yere düşüp, duygularını tamamen yitirmiş bir halde kendinden geçti.

Duvarın üzerinde tüneyen adamlardan biri coşkuyla sesini yükseltti; “Ben hep söylerim. Bu adam köpekleri nasıl yola getireceğini çok iyi bilir.”

“Druther her gün bunların birini, pazarları ikisini adam eder,” diyerek onu yanıtladı araba sürücüsü ve arabasına binip atlarını yola sürdü.

Buck kendine geldi, ama kılını kıpırdatacak hali yoktu. Düştüğü yerde uzanıp kaldı ve oradan kırmızı kazaklı adamı izledi.

Adam, meyhanecinin ona yazmış olduğu; paleti ve içindekini açıklayan mektubu kendi kendine yüksek sesle okuyordu. “Buck adıyla çağrılmasına yanıt verir,” diye yazıyordu mektupta. “Pekâlâ, Buck oğlum,” diyerek başladı yumuşak bir sesle. “Küçük bir sürtüşme yaşamış olduk. Yapılacak en iyi şey bunu kafaya takmamak. Sen yerini öğrendin, ben de benimkini. Sen iyi bir köpek olursan, ben de iyi biri olurum ve her şey yoluna girer. Kötü bir köpek olursan benim de sabrım tükenir, öldüresiye döverim. Anlıyor musun?”

Adam konuşurken, az önce hiç acımadan sopayı indirdiği kafasını korkusuzca okşuyordu ve tüyleri adamın dokunuşuyla kendiliğinden dikleşse de, Buck karşı çıkmadan buna katlandı. Adam ona su getirince, suyu büyük bir istekle içti ve

sonra, çiğ et parçalarından oluşan cömert bir yemeği adamın elinden iştahla gövdeye indirdi.

16

Dövülmüştü (bunu biliyordu); ama yıkılmamıştı. Elinde sopa olan bir adam karşısında hiçbir şansı olmadığını ilk ve son olarak görmüştü. Dersini almıştı ve ondan sonraki hayatında bunu hiç unutmadı. O sopa her şeyi açığa çıkarmıştı. Bu onun ilkel yasanın egemenliğiyle tanışmasıydı ve henüz tanışmasının başlangıcı sayılırdı. Yaşamın gerçekleri giderek daha acımasız bir hal aldı ve Buck bunlara, doğasında o zamana kadar gizli kalmış tüm kurnazlıkların uyanışıyla hiç yılmadan karşı koydu. Günler geçtikçe paletler içinde ve boynuna ip geçirilmiş başka köpekler geliyordu. Bazıları uysal, bazıları ise azgın ve onun geldiği günde olduğu gibi öfke doluydu. Hepsinin birer birer kırmızı kazaklı adamın egemenliğine girişini izledi. Her acımasız gösteriyi izlerken Buck'ın aldığı ders: elinde sopası olan adamın kuralları koyduğu ve onun dostluğunu kazanmak şart olmasa da, ona itaat edilmesi gerektiğiydi. Buck sopa yiyen köpeklerin adama yaltaklandığını, kuyruk salladığını ve ellerini yaladığını görmüştü ama o böyle bir şey yapmadı. Üstelik adamın ne dostluğunu kazanan, ne de ona boyun eğen ve egemenlik mücadelesi sonunda ölen bir köpeği de gördüğü halde.

Arada bir çeşit çeşit kılıklardaki adamlar, yabancı insanlar geliyor, kırmızı kazaklı adamla heyecanlı heyecanlı, onu ikna etmek için dil dökerek konuşuyorlardı. Böyle zamanlarda aralarında para alışverişi oluyor ve yabancılar bir ya da daha fazla köpeği alıp gidiyorlardı. Buck, bunlar hiç geri gelmedikleri için nereye gittiklerini merak ediyordu. Güçlü bir gelecek kor-

kusu yaşıyor, şimdiye kadar seçilmemiş olmak onu mutlu ediyordu.

Sonunda, kırık dökük bir İngilizce konuşan ve Buck'ın anlayamadığı birçok tuhaf kaba saba sesler çıkaran ufak tefek bir adamla onun da zamanı geldi.

Adam Buck'ı görünce gözleri parladı, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Ne müthiş bir köpek bu! Ne diyorsun? Ne kadar?"

Kırmızı kazaklı adam, "Üç yüz ve bu fiyata bedava sayılır." diyerek hemen yanıtladı onu. "Parayı hükümet ödeyeceğine göre, herhalde pazarlık etmeye kalkmazsın, öyle değil mi Perrault?"

Perrault sırtıttı. Olağandışı talep nedeniyle köpek fiyatlarının göklere çıktığı düşünüldüğünde, böyle güzel bir hayvan için istenen para hiç de fazla değildi. Kanada hükümeti bu işten zararlı çıkmazdı, hükümetin resmi yazışmaları ve sevkiyatları da yavaşlamazdı. Perrault köpeklerden anlardı ve Buck'ı görür görmez, böylesine binde bir rastlanacağını anlamıştı. "On binde bir," diye geçirdi aklından.

Buck adamların birbirlerinden para alıp verdiklerini gördü ve ufak tefek adamın beraberinde iyi huylu bir Newfoundland olan Curly ile birlikte kendisini de alıp götürmesine şaşırmadı. Bu kırmızı kazaklı adamı son görüşüydü. Ve Curly ile birlikte *Narwhal*'ın güvertesinden Seattle'a bakışları da, onun sıcak Güney Toprakları'nı son görüşü oldu. Perrault Curly'yi ve onu alıp alt güverteye indirdi ve François adındaki kara yüzlü bir deve teslim etti. Perrault Fransız asıllı bir Kanadalıydı; ama François Fransız-Kanadalı meleziydi ve ondan iki kat da-

Vahşetin Çağrısı, Buck adındaki bir köpeğin yaşadıklarını konu alan bir romandır. Bu kısa romanda evcil bir köpeğin bulunduğu yerden alınıp vahşi bir ortama götürülmesi ve yaşadığı olaylardan sonra oraya uyum sağlaması anlatılır.

Bir Senbernar ve İskoç çoban köpeği kırması olan Buck, Kaliforniya'da bir yargıcın malikânesinde kral gibi itibarlı, huzur içinde bir yaşam sürmektedir ve elbette dünyada olup bitenlerden haberi yoktur.

Dönem 1800'lü yılların sonudur ve altın aramak için kuzeybatı Kanada'ya, Yukon Vadisi'ne akın eden insanların kızaklarını çekmeleri için güçlü ve soğuğa dayanıklı köpeklere ihtiyacı vardır. Kumar oyunlarında devamlı para kaybeden malikâne bahçıvan yardımcısı, Buck'ı gizlice kaçıırır ve köpek tüccarlarına satar. Buck'ın satılıp götürüldüğü dondurucu soğuk diyarlarda, bir yandan kızak çekmesi bir yandan da yaşam ve üstünlük mücadelesi vermesi gerekecektir. Buck, bu süreçte karşılaştığı zor koşullara uyum sağlarken, uzak atalarından ona kadar gelen ilkel içgüdüleri giderek canlanır. Ve sonunda Buck artık vahşetin çağrısını duymaya başlar.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2119-7



9 789751 421197